

Στάθηνες άνθρωπος υπέρτατος. Ίδανικός ήσουν σύζυγος. Ασθγκριτη
 ήταν ή πατρική σου σιδρη. Προς τους συγγενείς και φίλους επρόσφερες
 με προθυμία πάντοτε ολοκληρω τον εαυτό σου. Ελαμπε φωτεινό αστέρι
 μέσα στο κολχικό ή ποσειδωνική σου.

Ν Ε Κ Ρ Ο Λ Ο Γ Ι Α

Χ Ρ Η Σ Τ Ο Σ Α Ξ Β Α Ζ Ι Δ Η Σ

Γνήσιος εκπρόσωπος τής ποντιακής μούσας

Του Πόντου ή λεβεντογέννα γη σε γέννησε. Στο χωριό 'Αργαλή
 τής Τραπεζούντας πρωτοαντίκρισες τό φως του ήλιου. Σκλάβαν ήρώων
 αναστεναγμοί μαζί με τις χαρές τους τήν παιδική σου ψυχή ώπλισαν
 με τήν πίστη στις παραδόσεις. Καί ξερριζώθηκαν με τοῦτο τό ψυχικό
 βίωμα από τις προαιώνιες έστιες των προγόνων.

Η ματωμένη παιδική σου ψυχή στάθηκε ωστόσο αγέρωχη μπροστά
 στο χρέος να συνεχίσης τήν λαμπρή παράδοση τής οικογενείας σου. Καί
 πήρες τήν σκυτάλη τής ποντιακής μούσας από τον πατέρα σου, για να
 προσφέρης στον βωμό της τήν εξαίσια μελωδία από τή λύρα και τό τρα-
 γούδι σου.

Στήν περιοχή Λαγκαδά, σε ολοκληρω τή Β. Ελλάδα, στάθηκε φωτεινό
 μετέωρο τής ποντιακής μούσας. Έγινες ο πιο γνήσιος εκπρόσωπος της.
 Διατήρησες με ευλάβεια τήν παλιά παράδοσή της.

Η σκληρή μοτρα τής ζωής σε πλήγωσε, όταν θέλησε να κάνει τά
 πρώτα βήματα αναζητώντας τήν εύτυχία. Τριάντα δάκρυα χρόνια ή δοκι-
 μασία τής αγαπημένης συντροφισσάς σου. Η φροντίδα γι' αυτήν ποτέ δεν
 σε κούρασε. Αισθανόσουν πιά τή ζωή σου σαν μιά προσφορά στον βωμό
 μιās αληθινής αγάπης.

Αισθανόσουν τον πόνο σαν ανάγκη. Έτσι, στη θέση τής αδράνειας
 έβπαινε τό καθήκον και τήν μελαγχολία διαδεχόταν γρήγορα ή μουσική
 έξαρση τής ψυχής σου. Έτσι, τό ύψηλό συναίσθημα πόνου γινόταν θαυμα-
 στη δημιουργική προσφορά στον βωμό τής ποντιακής μουσικής.

Έδονούσε τις ψυχές ή λύρα σου. Χαρμόσυνη πανηγυρική ατμόσφαιρα
 δημιουργούσε τό τραγούδι σου. Οι χρυσές δοξαριές σου, πάνω από τήν
 καρδιά μας αχολογώντας, γλυκούς καημούς από τά κατάβαθά της ξυπνού-
 σαν. Χαρές και θρήνοι του παρελθόντος ξαναζωντάνευαν. Καί τό χθές και
 τό σήμερα και τό αύριο, άρατος παλμός τής ζωής με τό δικό σου τραγού-
 δι γινόταν.

Στάθηνες άνθρωπος υπέρροχος. Ίδανικός ήσουν σύζυγος. Ασύγκριτη ήταν ή πατρική σου στοργή. Προς τούς συγγενείς και φίλους επρόσφερες με προθυμία πάντοτε δόκιμηρό τόν έαυτό σου. Έλαμπε φωτεινό άστέρι μέσα στο Κολχικό ή νοικοκυρωσύνη σου. *Ίναι αλωνία.*

Νίκησες τόν πόνο. Παραμέρησες τήν θλίψη. Δοκιμάστηκες με έπιτυχία στις αντιξοότητες. Αντεξες στα σκληρά χτυπήματα τής μοίρας. Σου χτύπησε τήν πόρτα πολλές φορές ο θάνατος. Όμως, έσύ τόν περιφρόνησες.

~~Έλαμπε το αστέρι σου. Έλαμπε στην καρδιά σου αστέρι χωρίς το σώμα σου.~~ *Α*ιθύραμβος τής ζωής πάντα ή λύρα σου, τόν απόδωχνε.

Νά σέ εκδιμηθή θέλησε ο χάροντας. Πάνω σέ σταυροδρομή σέ αντίμωσε. Ήσουν με γλεντοκόπους και τόν αντίμωσες κατάματα. Τόν γνώρισες και με τή λύρα στο χέρι τόν αποστράφηκες. Όμως εκείνος είχε πάρει τήν απόφαση. Σέ πήρε και τό γλυκό τραγούδι τής ζωής σταμάτησε.

Σέ θρηνοῦμε αγαπημένε Χρῆστο. Σέ θρηνεί άλησμόνητε 'Αυβάζ' ή ποντιακή μούσα, πού στο ναό της έλειτούργησες με τόσο μεγαλοπρέπεια. Οι έλληνικές θάλασσες στέλνουν τό θλιβερό μήνυμα στοῦ Πόντου τ' άκρογιαλία. Ένας άκόμη Πόντιος Τρανσέλλενας φεύγει από τή ζωή.

'Αθάνατη ή μούσα σου. 'Αθάνατη ή μορφή σου. Πεθαίνει μονάχα οποιος λησμονιέται. Και έσένα ή θύμισή σου θά είναι παντοτεινή..

Θρυλικέ 'Αυβάζ', εκεί στον Άδη όπου θά πᾶς, όπου θά συναντήσης τούς άλλους λυράρηδες του Πόντου, στάσου πάνω στο χάλκινο άλώνι του χάροντα. Αντικρύσου μαζί του. Παίξε τή λύρα μπροστά του. Νά παίξουν μαζί σου και οι άλλοι λυράρηδες. Ίσως τής ποντιακής μούσας ο αντίλαλος δαμάση τόν φυχαρπάχτη και λευτερώση τούς δεσμώτες σου.

Ο άχος από τή λύρα σου και ή μελωδία από τό τραγούδι σου έγιναν βίωμα στις ψυχές στον επάνω κόσμο. Έσύ με τό φωτοστέφανο τής ποντιακής μούσας φεύγεις στο άγνωστο. Κανείς δέν ξέρει τό άγνωστο. Κανέννας δέν κερδίζει τή ζωή. Εδτυχής μονάχα εκείνος, πού τήν ζή ήρωικά και όμορφα. Τρισευτυχισμένος εκείνος, πού τήν όμορφαίνει.

Θλιβεται αγαπημένε 'Αυβάζ' ή ζωή, πού τόσο τήν όμορφαίνες με τόν παλμό τής μούσας σου. *Χ*εύγεις πρόωρα. 'Η ποντιακή μούσα βουβαίνεται με

τή σιγή τοῦ δοξαριοῦ σου. Σοῦ ἀπευθύνει τόν ὕστατο χαιρετισμό καί ἔ-
πειτα, προπέμποντάς σε, σοῦ ἀνταποδίδει τούς ὕμνους, πού τῆς χάριτες.
Ψάλλει τήν ἀξιολύνη ^{σου} ^{εὐα} ~~σου~~ ὑπέροχου ~~ἀφειδωμένης~~ λειτουργοῦ της, δίνον-
τας τήν ὑπόσχεση, ὅτι ἡ μνήμη σου θά εἶναι αἰώνια.

Στάθης Ὑσταθιάδης